

РЕШЕНИЕ

№ 3616

гр. София, 04.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 24.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **8594** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 21, ал. 5 от Наредба № 2 от 27.03.2019 г. за медицинските и други услуги по чл. 82, ал. 1а и 3 от Закона за здравето и за реда и условията за тяхното одобряване, ползване и заплащане.

Образувано е по жалбата на С. М. С. против заповед №РД-Е113-02-23/10.08.2020 г. на Управителя на Националната здравноосигурителна каса (НЗОК). В хода на съдебното производство, на 25.01.2021 г. е депозирана молба от пълномощника на оспорващия, в която са изнесени данни, че на 29.11.2020 г. оспорващият е починал. С определение от 02.02.2021 г. като жалбоподатели по делото са конституирани синовете му Л. С. С. и М. С. С. - малолетен, действащ чрез своята майка и законен представител Е. В. Г..

В сезиращата съда жалба са изложени доводи за нищожност на оспорената заповед, поради липса на компетентност на издателя, алтернативно за незаконосъобразност, поради съществени нарушения на процесуалните правила и неправилно прилагане на материалния закон. Твърдението за липса на компетентност на издателя на акта се основава на диспозитива на влязлото в сила решение № 6265/25.10.2019 г., постановено по адм. дело № 5957/2018 г. по описа на Административен съд София-град, с който, след отмяната на заповед №РД-20-06/27.04.2018 г. на заместник - министъра на здравеопазването, преписката е върната на административния орган за ново произнасяне по заявление вх. № 95-00-8/13.02.2018 г. на С. С.. Позовава се на чл. 34 от Наредба № 12 от 22.12.2011 г. за условията и реда за заплащане на лечение на

български граждани в чужбина по чл. 82, ал. 1, т. 8 от Закона за здравето (отменена, но действала към момента на депозиране на заявление вх. № 95-00-8/13.02.2018 г.), който определя като компетентен орган да се произнесе по заявлението - министъра на здравеопазването или оправомощено от него длъжностно лице. Твърдението за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила се обосновава с прилагане на отменен нормативен акт, нарушение на чл. 24 от Наредба № 12/2011 г. (отм.), като при издаване на оспорената заповед, административният орган се е позовал на заключенията на вещите лица, приети при първоначалното разглеждане на жалбата, а не е предал преписката на профилирана комисия по трансплантология. Сочи се и нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК, доколкото административният орган не е извършил собствено фактическо установяване на относимите обстоятелства, а изцяло е повторил доводите на заместник-министъра на здравеопазването, изложени във вече отменения акт, като по този начин не е изпълнил и задължителните указания, дадени с отменителното решение № 6265/25.10.2019 г., постановено по адм. дело № 5957/2018 г. по описа на Административен съд София-град. Не на последно място, са изложени доводи че вече е налице изрично произнасяне на Управителя на НЗОК с решение № РД-Е112-40/23.07.2020 г., с което е приел, че са налице предпоставките за издаване на формуляр S2 и е разрешил планово лечение на С. С. в Република Германия, Университетска клиника „Г.“ за същото заболяване. Подробни съображения в тази насока се изложени и в депозираните по делото писмени бележки. Претендира се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът-Управителят на Националната здравноосигурителна каса, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага доводи за законосъобразност на оспорения административен акт като издаден от компетентен орган, при спазване на административно производствените правила и правилно прилагане на материалния закон. Подробни съображения излага в депозираните по делото писмени бележки.

Настоящият съдебен състав след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, че административното производство е образувано по заявление вх. №95-00-8 от 13.02.2018 г., депозирано от С. М. С. през Министерството на здравеопазването, като в него е поискано заплащане на цялостно лечение по приложени две фактури. Първата е на стойност 55 700 евро (без дата на фактурата) и е за проведеното вече индукционно лечение, а втората е от 01.02.2018 г. и е на стойност 174 200 евро и е за предстояща трансплантация на стволови клетки, вкл. международно търсене на донор чрез Централния регистър на донорите на костен мозък в Германия. По заявлението е налице произнасяне със заповед №РД-20-06/27.04.2018 г. на заместник-министъра на здравеопазването. С тази заповед, от една страна се сочи общата сума от 229 900 евро, която е както за проведеното индукционно лечение-химиотерапия (55 700 евро), така и за алогенна стволово-клетъчна трансплантация (174 200 евро), а от друга страна се разпорежда, че се отказва само „планираната“ алогенна стволово-клетъчна трансплантация. Тази заповед е оспорена по съдебен ред. Образувано е адм. дело № № 5957/2018 г. по описа на Административен съд София-град, по което е постановено решение № №6265/25.10.2019 г., с което заповедта на заместник-министъра на здравеопазването е

отменена и преписката е върната на административния орган за ново произнасяне по заявление вх. № 95-00-8/13.02.2018 г. Решението е потвърдено с решение № 4891/27.04.2020 г. , постановено по адм. дело № 14694/2019 г. по описа на Върховния административен съд.

С писмо изх. № 09-00-63/19.05.2020 г. на заместник-министъра на здравеопазването преписката е изпратена по компетентност на управителя на НЗОК (вх. № E112-01-6/19.05.2020 г.).

В хода на образуваното производство пред НЗОК, заявлението е разгледано на заседание на Специализираната постоянно действаща комисия по чл. 13, ал. 1 от Наредба № 2/2019 г. за медицинските и други услуги по чл. 82, ал. 1а и ал. 3 от Закона за здравето и за реда и условията за тяхното одобряване, ползване и заплащане. С решение по протокол № E113-07-42/21.07.2020 г., на основание чл. 21, ал. 3 от Наредба № 12/2011 г., Комисията е предложила на Управителя на НЗОК да бъде изпратено писмо до Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ (ИАМН) за предоставяне на информация от служебния регистър, дали С. С. е включен в регистъра за трансплантации на хемопоеични стволови клетки към момента на подаване на заявлението 13.02.2018 г. или на по-късен етап.

С писмо изх. № E112-01-6/22.07.2020 г. Управителят на НЗОК е изискал информация от ИАМН дали С. С. е включен в регистъра за трансплантации към датата на депозиране на заявлението. На 30.07.2020 г. е постъпил отговор от заместник-изпълнителния директор на ИАМН, че към 13.02.2018 г. С. С. не е регистриран в служебния регистър на ИАМН като потенциален реципиент за трансплантация на стволови клетки.

Преписката вх. № E112-01-6/07.07.2020 г. на НЗОК е разгледана повторно на заседание на Специализираната постоянно действаща комисия по чл. 13, ал. 1 от Наредба № 2/2019 г. С решение по протокол № E113-07-46/04.08.2020 г. Комисията е предложила на управителя на НЗОК да издаде отказ по заявление вх. № 95-00-8/13.02.2018 г. на С. С.. Изложила е доводи, че приложената фактура на стойност 55 700 евро за „индукционна химиотерапия, консолидационна химиотерапия 2-ра индукционна химиотерапия, прием на мултикиназен инхибитор Midostaurin, евентуално преливане на кръвни продукти“ е била предмет на друго производство по издаден на разрешение - формуляр S2 за планирано лечение, поради което в тази част заявлението не следва да бъде разглеждано. Заявлението е разгледано само по отношение на представената фактура на стойност 174.200 евро за „международно търсене на донор, чрез Централен регистър на донорите на костен мозък в Германия, трансплантация на стволови клетки, допълнително възнаграждение 2018-35; получаване на хемопоеични стволови клетки от чужд донор от страна извън Европа, вкл. транспорт, допълнително възнаграждение за кръвни продукти“. По отношение на първата предпоставка на чл. 2, ал. 1 от Наредба № 12/2011 г. (отм.), Комисията е приела, че не може да бъде извършена преценка за предоставяне на своевременно лечение в страната, тъй като С. С., веднага след диагностицирането му, заминава за лечение в Германия по собствена инициатива. На базата на заключенията на вещите лица, приети по адм. дело 5957/2018 г. по описа на Административен съд София-град, Комисията е заключила, че на пациентът е било възможно да бъде предоставено своевременно лечение в специализирани болници в България, като такъв вид трансплантация може своевременно да бъде извършена в страната, като част от провеждано лечение според възприетите световни стандарти за лечение на такова

заболяване. Обосновани са и доводи за липсата на следваща предпоставка по чл. 2, ал. 1, т. 4 от Наредба № 12/2011 г. (отм.), а именно: заявителят не е включен в служебния регистър на Изпълнителната агенция по трансплантация (сега ИАМН) като потенциален реципиент на стволови клетки.

Въз основа на така проведеното административно производство и предложението на Специализираната постоянно действаща комисия, управителят на НЗОК е издал оспорената в настоящото съдебно производство заповед. От фактическа страна административният орган изцяло е възприел изложените от помощния орган мотиви. От правна страна отказът е мотивиран с липсата на предпоставките на чл. 2 от Наредба № 12/2011 г. (отм.), аналогичен на чл. 5 от Наредба № 2/2019 г. и с нормата на чл. 3, т. 1 от Наредба № 12/2011 г. (отм.), аналогичен на чл. 6, т. 1 от Наредба № 2/2019 г.

В хода на съдебното производство е установено, че с решение № РД-Е112-40/23.07.2020 г. управителят на НЗОК, в изпълнение на влязло в сила решение № 4903/27.04.2020 г. на Върховния административен съд, постановено по адм. дело № 14409/2019 г., е разрешил провеждането на планово лечение извън държава-членка на пребиваване, заплащано от НЗОК с формуляр S2 на С. М. С.. Решението е мотивирано с наличието на двете кумулативни изисквания по чл. 20 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г., а именно: въпросното лечение е сред обезщетенията предвидени от законодателството на държавата - членка, в която пребивава лицето, и здравноосигуреното лице не може да получи това лечение в срока, който е оправдан от медицинска гледна точка, като се вземе предвид неговото текущо здравословно състояние и вероятното развитие на заболяването му.

По делото са изслушани свидетелските показания на Д. Б. В., в които се посочва, че в началото на 2018 г. С. С. е получил абсцес, поради което на 02.01.2018 г. е настанен в И., където е лекуван от ангина. Взет му е костен мозък и му е препоръчана консултация с хематолог. Консултация по документи е направена в хематология в кв. Дървеница, от където им е казано, че ще се свържат с тях за консултация и преглед, но не по-рано от 10 дни. Консултация по документи е направена и в А. болница, болница Й. П., но никъде не е поет конкретен ангажимент за лечение. Правена е консултация и с проф. д-р Г. в нейния частен кабинет в [населено място], като нейната препоръка е била да не се връща от Германия, тъй като това време С. С. вече е бил там и е била започнала терапия. На въпроси на пълномощника на ответника свидетелката е отговорила, че С. С. е диагностициран на 15.01.2018 г., само с хистологично изследване. За Германия е заминал на 18-19.01.2018 г., където му е направено изследване на костен мозък. Въз основа на това изследване се е установено, че заболяването е прогресирало. Той е тръгнал от тук с 53% бласти и за една седмица бластите са били 73%. Свидетелката е депозирала документите в Министерството на здравеопазването за спешна трансплантация в Германия. Поради липса на подходящ донор от кръга на семейството се е наложило да се търси донор от Европейската банка за донорство. На 23.01.2018 г. е започнала химиотерапия в Германия, която в определения срок не е дала резултат, което е наложило да се търси донор за трансплантация. Алогенната трансплантация е извършена на 15.03.2018 г.

По делото е изслушано и заключение от съдебно –медицинска експертиза изготвена от д-р А. Н. - специалист по вътрешна медицина и клинична хематология. Видно от същото, след проведена химиотерапия, което лечение по своята същност е едно

агресивно инвазивно токсично въздействие, пациентът се чувства силно отпаднал и с понижен брой нормални клетки. С. С. след проведената му химиотерапия е изпаднал в състояние на вторична резистентност и при тези условия единственият изход е бил алогенна трансплантация на стволови клетки като животоспасяваща манипулация. След проведеня курс химиотерапия С. е бил много уязвим и слаб и е било абсолютно рисково да предприема пътуване до България, тъй като е имало опасност от спонтанен кръвоизлив, инфекции, силна отпадналост и задух. На 23.01.2018 г. е започнала химиотерапията, 7-дни е индукцията, бластите са се увеличили, което е наложило да се пристъпи към следващия етап - търсене на донор. От болницата в Германия са изпратили документ, от който се установява, че не е налице съвместимост със сестра му и сина му. Това е наложило търсенето на донор от Европейската донорска банка. Алогенната трансплантация е извършена на 15.03.2018 г. При лечение на пациенти с поставена диагноза „остра миелогенна левкемия“ алогенната трансплантация, след проведена химиотерапия, е част от утвърдения протокол за лечение. В България костно-мозъчна трансплантация се извършва в Детска онкохематологична болница УМБАЛ „Царица Й.“ - И.; НСБАЛХЗ- С., УМБАЛ „Св. М.“, УМБАЛ „Св. Г.“-П.. Според вещото лице тези клиници нямат богат опит и голям брой успешни пациенти. В лечебно заведение в България е можело да бъде извършено своевременно лечение, но при условие, че се намери веднага съвместим донор. За времето на изписване на пациента от И. и постъпването му в клиниката в Т. (09.01.-22.01.2018 г.) състоянието му се влошава и броя на бластите се е увеличил значително. В съдебно заседание вещото лице е пояснило, че състоянието на С. е било спешно непосредствено след изписването му от И., бил е в състояние на анемия, с ниски стойности на хемоглобина, с падащи тромбоцити и това е било спешна индикация да замине за чужбина.

От приложената медицинска документация е видно, че С. С. е диагностициран (епикриза от 03.01.2018 г. 09.01.2018 г. от УМБАЛ [фирма], С.) с диагноза остра миеловидна левкемия след установяване на промени в кръвните показатели, в хода на спешно лечение на гноен процес в гърлото, като е направена костно-мозъчна пункция на 08.01.2018 г. и доуточняващи изследвания, в резултат на които още на 10.01.2018 г. са известни имунологичните характеристики на заболяването, а на 12.01.2018 г. и генетичният му профил - FLT3, която диагноза е потвърдена впоследствие и в клиниката в Т..

След диагностицирането, С. С. по своя преценка заминава в Германия, където постъпва за лечение в Клиниката в Т.. Заболяването се потвърждава и на 23.01.2018 г. започва насочено лечение за левкемията с класическа индукционна терапия, към която е прибавен и медикамента Midostaurin, насочен към конкретния генетичен вариант левкемия. Видно от етапна епикриза на пациента С. С. от 14.04.2018 г., издадена от Университетска клиника Т., с оглед неуспеха на индукционното лечение е препоръчано извършване на алогенна трансплантация на стволови клетки, като единствена терапевтична форма.

По делото е приет като доказателство и Доклад за дейността на изпълнителна агенция „Медицински одит“ /ИАМО/ за 2018 г., ведно с документите за извършени проверки в СБАЛХЗ – С., за периода 01.01.2018 г. - 31.12.2018 г., относно спазване на правилата за антисептика и превенция на вътреболнични инфекции, резултатите от тези проверки и предприетите от ИАМО действия.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав

обосновава следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - негов адресат.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл.82, ал. 1, т .8 от Закона за здравето „извън обхвата на задължителното здравно осигуряване на българските граждани се предоставят медицински услуги, които са свързани със заплащане на лечение за заболявания по ред, определен от министъра на здравеопазването.“ Към момента на депозиране на заявление от С. С., редът е определен с Наредба № 12 от 22.12.2011 г. за условията и реда за заплащане на лечение на български граждани в чужбина по чл. 82, ал.1, т.8 от ЗЗ, издадена от министъра на здравеопазването. Тази наредба е отменена с Наредба № 2 от 27.03.2019 г. за медицинските и други услуги по чл. 82, ал. 1а и 3 от Закона за здравето и за реда и условията за тяхното одобряване, ползване и заплащане (ДВ, бр. 26 от 2019 г., в сила от 1.04.2019 г.). В § 3, ал. 1 от ПЗР на Наредба № 2/2019 г. е посочено, че неприключилите до 31.03.2019 г. процедури по заявления, разглеждани от Министерството на здравеопазването по отменената Наредба № 12 се довършват от НЗОК по реда на настоящата наредба. С отмяната на заповед №РД-20-06/27.04.2018 г. на заместник-министъра на здравеопазването с решение 6265/25.10.2019 г., постановено по адм.дело №5957/2018 г. по описа на Административен съд София-град (влязло в сила на 27.04.2020 г.) се възстановява висящността на административното производство, образувано по заявление вх. №95-00-8/13.02.2018 г., депозирано от С. С., т.е към 31.09.2019 г. същото е неприключило и на основание § 3, ал. 1 от ПЗР на Наредба № 2/2019 г. към него е приложим реда по новата наредба.

Редът за одобряване, ползване и заплащане на услугите е уреден в глава Трета на Наредба № 2/2019 г. Нормата на чл. 21, ал. 1 от Наредба № 2/2019 г. определя като компетентен орган да се произнася по заявления управителя на НЗОК или оправомощено от него длъжностно лице. В случая оспорената заповед е издадена от Управителя на НЗОК, което обосновава извод за неоснователност на доводите на оспорващия за нищожност, поради некомпетентност на издателя. Този извод не се опровергава и от това, че с диспозитива на решение №6265/25.10.2019 г., постановено по адм. дело №5957/2018 г. по описа на Административен съд София-град преписката е върната на административния орган за ново произнасяне, като ответник по това дело е заместник-министъра на здравеопазването. Към момента на постановяване на решението на Административен съд София-град вече е в сила новата Наредба № 2/2019 г. (в сила от 01.04.2019 г.), с която се отнема компетентността на министъра на здравеопазването. Компетентността на административните орган произтича от нормативните актове, а не от съдебните решения. В тази насока е и нормата на чл. 153, ал. 3 от АПК, която задължава съда

при нормативно прехвърляне на компетентността служебно да конституира като ответник по делото органът, който е получил компетентност да издава административни актове от категорията на оспорвания. В случая това не е сторено в производство по адм. дело №5957/2019 г. по описа на Административен съд София-град, но това не означава, че Управителят на НЗОК не разполага с компетентност да се произнесе по заявлението на С. С..

Оспорената заповед е издадена в предписаната от закона писмена форма и със съдържание, отговарящо на специалните изисквания на чл. 21, ал. 3 от Наредба № 2/2019 г. и на общите изисквания на чл. 59 от АПК, вкл. в нея са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ. Отделен е въпросът дали фактическите установявания на органа се подкрепят от доказателствата по преписката и дали същите са относими към визираните правни норми, послужили като правно основание за постановяване на акта. Отделен е и въпросът дали същите са конкретизирани в изискуемата се степен от приложимите правни норми. При издаване на оспорената заповед обаче са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са самостоятелно основание за нейната отмяна на основание чл. 146, т. 3 от АПК.

По делото не е спорно, че в С. С. е лице над 18 год., депозирало заявление вх. № 95-00-8/13.02.2018 г. за заплащане на услуги за „международно търсене на донор чрез Централен регистър на донорите на костен мозък в Германия, трансплантация на стволови клетки, допълнително възнаграждение 2018-35; получаване на хемопоетични стволови клетки от чужд донор от страна извън Европа, вкл. транспорт, допълнително възнаграждение за кръвни продукти“. Това е така, тъй като по първата част от заявлението е налице изрично произнасяне с решение № РД-Е112-40/23.07.2020 г. от управителят на НЗОК, с което е разрешено на планово лечение извън държава-членка на пребиваване, заплащано от НЗОК с формуляр S2 на С. М. С..

Както вече бе посочено редът за одобряване, ползване и заплащане на услугите по чл. 82, ал. 1А и ал. 3 от Закона за здравето е установен в Глава Трета на Наредба № 2/2019 г. и по конкретно в случая в раздел I, озаглавен „Условия и ред за одобряване и ползване на услугите от лица над 18-годишна възраст“, приложима по силата на § 3, ал. 1 от ПЗР на Наредба № 2/2019 г.

Съгласно чл. 10 от Наредба № 2/2019 г., производството се образува по заявление на лицата със съдържание по образец, съгласно приложение № 1, към което се прилагат конкретно посочени документи в зависимост от посочената необходимост. В 2-дневен срок от деня на постъпването му

заявлението се разглежда от специализирана комисия в ЦУ на НЗОК. В случая, заявлението на С. С. е разгледано на две заседания на Специализираната комисия по чл. 13, ал. 1 от Наредба № 2/2019 г., която е изпълнила задължението си по чл. 11, ал. 2 от Наредба № 2/2019 г. да изиска информация от ИАМН дали заявителя е включен в служебния регистър на лицата, нуждаещи се от трансплантация.

Предвид предмета на заявлението, а именно: трансплантация на стволкови клетки, в хода на административното производство, на основание чл. 14, ал. 2 от Наредба № 2/2019 г. е следвало преписката да бъде предадена на профилирана комисия по трансплантология, определена по инициатива на управителя на НЗОК със заповед на министъра на здравеопазването, съгласувана с управителя на НЗОК, а при преценка-и на един или повече външни експерти. Външният експерт/профилираната комисия по трансплантология изготвят доклад по случая (чл. 15 от Наредба № 2/2019 г.).

По силата на чл. 16, ал. 2 от Наредба № 2 заявленията се разглеждат от специализираната комисия по чл. 13, ал. 1 от Наредба № 2/2019 г. заедно с докладите на външните експерти/профилираната комисия по трансплантология, като при необходимост същите могат да бъдат докладвани и лично. Между другото аналогично задължение за Комисията за лечение в чужбина към Министерството на здравеопазването е било регламентирано и в чл. 24, ал. 2 от отменената Наредба № 12/2011 г.

В случая тава задължение не е изпълнено. По делото не са налице данни преписка вх. № Е112-01-6/19.05.2020 г. на НЗОК, образувана по заявление № 95-00-8/13.02.2018 г. на С. С. да е предадена на профилирана комисия по трансплантология. Липсват и данни за извършена преценка за предаване на преписката на външни експерти. Напротив, видно от мотивите на оспорения административен акт, консултативният орган-Специализираната комисия по чл. 13, ал. 1 от Наредба № 2 се е позовала единствено на заключенията на медицинските специалисти, събрани в хода на производството, развило се в Министерството на здравеопазването и заключенията на вещите лице приети в съдебното производство по адм. дело 5957/2018 г. по описа на Административен съд София- град. Неспазването на така разписаната специална процедура по разглеждане на заявление за трансплантация, следва да бъде квалифицирано като съществено процесуално нарушение, доколкото спазването ѝ би могло да има за последица издаването на административен акт с различно съдържание, а именно: удовлетворяване на заявлението.

От своя страна така констатираното съществено процесуално нарушение е довело и до нарушаване на общите изисквания на чл. 35 и чл. 36 от АПК, задължаващи административният орган да събере и оцени всички относими доказателства и въз основа на тях да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая. Наличието на вече събрани доказателства в предходни производства не освобождават административния орган от задължението му по чл. 35 и чл. 36 от АПК.

Като закономерна последица от същественото нарушаване на административно производствените правила в производството по издаване на оспорената заповед е и неправилното прилагане на материалния закон.

В тази връзка следва да се отбележи, че доколкото управителят на НЗОК не е бил страна в съдебното производство по адм. дело № 5957/2018 г. по описа на Административен съд София-град спрямо него не се разпростира обвързващата сила на мотивите на постановеното в това производство решение, поради което същият е бил длъжен да извърши собствена преценка за приложимите материално правни норми, независима от мотивите на съдебното решение.

Независимо от това, с оглед аналогичната нормативна уредба на чл. 2 от отменената Наредба № 12/2011 г. и чл. 5 от Наредба № 2/2019 г., предпоставките за постановяване на позитивен акт по депозираното заявление от С. С. за заплащане на трансплантация на органи и клетки и съпътстващите я разходи за намиране на донор и неговото изследване са следните: трансплантацията не се извършва или не може а бъде извършена своевременно в Република България; трансплантацията представлява утвърден лечебен метод в световната медицинска практика за съответното заболяване и пациентът е включен в служебния регистър на Изпълнителната агенция по трансплантации (по отменената Наредба № 12/2011 г.), сега на ИАМН на лицата, чакащи за трансплантация.

Съгласно чл. 2, ал. 4 от отменената Наредба № 12/2011 г., аналогичен на чл. 5, ал. 4 от сега действащата Наредба № 2/2019 г. преценката за своевременност се извършва въз основа на официално представена от Изпълнителната агенция по трансплантации (преди), а сега ИАМН информация за обичайно необходимото време за получаване на съответното лечение в страната предвид данните от служебния регистър на агенцията. В случая, липсват данни да е изискана такава официална информация, от която да се установи какво е обичайно необходимото време за получаване на съответното лечение в България към момента на депозиране на заявлението. По смисъла на § 1 от ДР, както на отменената Наредба № 12/2011 г., така и на Наредба № 2/2019 г., своевременно е

„обичайно необходимото време за получаване на съответно необходимото лечение в страната, като се има предвид текущото здравословно състояние на пациента и вероятното развитие на заболяването“. В случая, заявлението е депозирано при конкретна фактическа обстановка, която е следвало да бъде отчетена от административния орган при постановяване на оспорената заповед. При подаване на заявлението, С. С. вече се е намирал в Германия и вече му е била проведен курс по химиотерапия, която не е дала резултат и това е наложило необходимостта от спешна трансплантация. От изслушаното по делото заключение от съдебно-медицинска експертиза се установява, че след проведената му химиотерапия С. е изпаднал в състояние на вторична резистентност и при тези условия единственият изход е бил алогенна трансплантация на стволови клетки като животоспасяваща манипулация. След проведения курс химиотерапия С. е бил много уязвим и слаб и е било абсолютно рисково да предприема пътуване до България, тъй като е имало опасност от спонтанен кръвоизлив, инфекции, силна отпадналост и задух. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че макар незабавната трансплантация да се е налагала предвид предшестващия неблагоприятен индивидуален ход на заболяването в Клиниката в Т., където пациентът е започнал лечение по свое желание, на етапа на подаване на заявлението, въпросът за своевременност следва да бъде разгледан и с оглед конкретното състояние на пациента, етапа на неговото лечение и местопребиваването му, както и това дали преместването му за извършване на трансплантацията в България би могло да бъде осъществено своевременно, с оглед текущото му здравословно състояние и развитието на заболяването му. В случая от страна на административния орган не са изложени конкретни мотиви относно възможността за своевременно лечение в България на основание преценка на визираните в предходното изречение основания. Административният орган се е задоволил единствено да посочи, че не може да бъде извършена преценка за предоставяне на своевременно лечение в страната, тъй като С. С. веднага след диагностицирането му заминава за лечение в Германия по собствена инициатива, като на базата на заключенията на вещите лица, приети по адм. дело № 5957/2018 г. по описа на Административен съд София-град, Комисията е заключила, че на пациента е било възможно да бъде предоставено своевременно лечение в специализирани болници в България, като такъв вид трансплантации може да бъде приложена своевременно в страната, като част от провеждано лечение според възприетите световни стандарти за лечение на такова заболяване.

Така даденото от Комисията заключение, възприето дословно в оспорената заповед, следва да бъде определено като бланкетно и твърде общо, без конкретна преценка на текущото здравословно състояние на пациента и вероятното развитие на заболяването, съобразно легалната дефиниция дадена в § 1 от ДР на Наредбата. За липса на конкретно извършена преценка за своевременност, с оглед установените в Наредбата изисквания, свидетелства и това, че мотивите на административния орган са в пълно противоречие с изложените от същият този административен орган, а именно: Управителя на НЗОК мотиви в решение № РД-Е112-40/23.07.2020 г., с което е разрешил провеждането на планово лечение извън държава-членка на пребиваване, заплащано от НЗОК с формуляр S2 на С. М. С., поради наличието на двете кумулативни изисквания по чл. 20 от Регламент (ЕО)№883/2004 г., а именно: въпросното лечение е сред обезщетенията предвидени от законодателството на държавата-членка, в която пребивава лицето и здравноосигуреното лице не може да получи това лечение в срока, който е оправдан от медицинска гледна точка, като се вземе предвид неговото текущо здравословно състояние и вероятното развитие на заболяването му.

Изчерпателно разписаните в Закона за здравето и издадената въз основа на него наредба условия и ред за разглеждане на заявленията за заплащане на лечение със средства от бюджета на НЗОК са задължителни за администрацията. Излагането на конкретни мотиви във връзка с всички основания по заявено искане за лечение е предпоставка за законосъобразност на издавания индивидуален административен акт. Гаранция за законосъобразност на акта е и стриктното спазване на разписания в Наредбата ред за разглеждане на депозираните заявления. В случая, констатираните съществени нарушения на установената в Наредба № 2/2019 г. процедура за разглеждане на депозираното от С. С. заявление, неизлагането на конкретни мотиви относно наличието/липсата на визираните нормативни основания за постановяване на оспорения административен акт, довело от своя страна и до неправилно прилагане на материалния закон, обосноват извод за незаконосъобразност на оспорената заповед и налагат нейната отмяна. Доколкото съдът не следва да създава мотивите на акта, респ. липсата на възможност да бъдат санирани допуснатите от административния орган съществени процесуални нарушения делото налагат преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне при съобразяване с мотивите на настоящето решение.

При новото произнасяне административният орган следва стриктно да

спази разписаната в Глава Трета, раздел I от Наредба № 2/2019 г. процедура, приложима на основание § 3, ал. 1 от ПЗР на Наредба № 2/2019 г., по разглеждане на заявлението на С. С., като въз основа на доклада на профилираната комисия по трансплантология, а при преценка-и на един или повече външни експерти (чл. 14 и чл. 15 от Наредба № 2/2019 г.) изложи конкретни мотиви относно наличието или липсата на основания за удовлетворяване на депозираното заявление, като въпросът за своевременност следва бъде разгледан с оглед конкретното състояние на пациента, етапа на неговото лечение и местопребиваването му, както и това дали преместването му за извършване на трансплантацията би могло да бъде осъществено своевременно с оглед текущото му здравословно състояние и развитието на заболяването му. При решаване на въпроса за своевременност следва да се вземе предвид и служебно изисканата информация, съгласно чл. 5, ал. 4 от Наредба № 2/2019 г. от ИАМН за обичайно необходимото време за получаване на съответното лечение в страната, предвид данните от служебния регистър на агенцията.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК основателна е претенцията на оспорващите за присъждане на направените по делото разноски, които са в размер на 2275 лв., от които 10 лв. държавна такса, 250 лв. възнаграждение на вещото лице, 2000 лв. адвокатско възнаграждение и 15 лева -държавна такса за три броя съдебни удостоверения.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ по жалбата на Л. С. С. и М. С. С.-малолетен, действащ чрез своята майка и законен представител Е. В. Г., в качеството им на наследници по закон на С. М. С., заповед №РД-Е113-02-23/10.08.2020 г. на Управителя на Националната здравноосигурителна каса.

ВРЪЩА преписка на административния орган за ново произнасяне по заявление вх. № 95-00-8 /13.02.2018 г. на С. М. С. (преписка вх. № вх. № Е112-01-6/19.05.2020 г. на НЗО) при съобразяване с мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Националната здравноосигурителна каса да заплати на Л. С. С. и М. С. С.-малолетен, действащ чрез своята майка и законен представител Е. В. Г. разноски по делото в размер на 2275 (две хиляди двеста

седемдесет и пет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: